

Smrdutý zásah

Je čtvrtek pět třicet ráno, když se opět rozsvítí světla, pronikavý zvuk poplachu prořízne nemilosrdně ranní ticho a oznamuje požár bytového domu. Vyskakujeme z postelí, u prvních dveří ložnice do sebe ještě trochu rozespale vrážíme. Za běhu každý bereme své věci a oblékáme se. Naskakujeme do auta a vyrážíme! Během jízdy natahujeme nehořlavé kukly, jak naše, tak i pro lidi, které z bytového domu vyvedeme.

Pro příjezdu na místo už máme upřesňující informace, hoří byt v přízemí, v něm by údajně neměli být žádní lidé. Stejně se vždy na místě musíme přesvědčit sami. Za okny jsou vidět plameny. Martin s Marcelem vyráží na průzkum. Martin, bezmála sto kilo živé váhy, je jedním kopem „otevřít“. Zamčené dveře se poslušně rozletí a kluci vstupují do bytu. Jirka s Pavlem kontrolují další byty, které jsou nad tím, který hoří. Ze všech bytů probíhá evakuace. Mezitím, co Jirka pomáhá evakuovat posledních pár bytů, já, Bobeš a Tom se vydáváme na pomoc Marcelovi a Martinovi. Když dorážíme do bytu s hodinovým vedením typu „C“ tedy není třeba. Kouř vyháníme ven přetlakovou ventilací. Procházíme byt a zjišťujeme, že požár vznikl v prostorách koupelny, která je propojena s toaletou. Marcel zjišťuje škody, strčí hlavu do požárem zničené stoupačky a hlásí, že plastové odpadní potrubí požár nenávratně zničil. V tu samou chvíli paní, co ještě neopustila budovu, vykonala potřebu a spláchnutím poslala vše zničeným potrubím na Marcelovu přilbu. „Nééé, nesplochujte“, zakvílí zděšeně Marcel. Ale... už je pozdě. Obsah všeho, co projelo shořelým potrubím má rázem Marcel na své přilbě, zbytek mu pomalu stéká po kabátě.

Požár je zdárně uhašen a byty předány svým majitelům. Balíme roztažené hadice, přetlakovou ventilaci, vše vracíme a zpátky na svá místa do auta. Marcela ještě jednou oplachujeme sprchovým proudem z vysokotlaku, ale i tak se shodujeme, že Marcel půjde na základnu pěšky. Nikdo z nás s ním totiž sedět v autě nechce.